

Балада вірності

Борис Олійник

Всім удовам війни присвячую

Застогнало, заплакало –
Чи сова, чи вдова?
Покотило байраками.
Задиміла трава.

Недобілене около...
Щітка випала з рук.
Тільки здавлено охнула
І осіла на рунь.

...Він спіткнувся край битого
За сусіднім селом.
Підняли на граніт його
В піднебесся чолом.

...Прийде, здійме натруджені
У небесну безмеж:
– Що ж ти довго так, суджений,
Все додому не йдеш?

Скільки білено около,
Стільки сипався квіт.
Вже онуки, як соколи,
Розлетілись у світ.

Вже й сусіда не сватає –
Удівець-самина.
Вже і свято не святиться,
А тебе все нема.

...Поховати замовила
Біля того села.
Побілила ще й около
І покірно лягла.

На причасті отерплими
Прошептала душа:
- Я до тебе хоч... мертвою,
Мій єдиний, прийшла.